

Sygn. akt I PK 88/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa R. G.
przeciwko (...) Wyższej Szkole Zarządzania [...] w K.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 grudnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 5 sierpnia 2015 r., sygn. akt IX Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 sierpnia 2015 r., sygn. akt IX Pa (...), Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w K. – w sprawie z powództwa R.G. przeciwko (...) Wyższej Szkole Zarządzania [...] w K. – oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 19 grudnia 2014 r., sygn. akt VII P (...), którym Sąd Rejonowy: oddalił powództwo o przywrócenie do pracy (pkt 1); zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 13.104 zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy pracę (pkt 2), koszty zastępstwa procesowego stron wzajemnie zniósł (pkt 3), nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 656 zł tytułem opłaty od pozwu, od której uiszczenia powódka była zwolniona z mocy ustawy (pkt 4);

wyrokwowi w punkcie 2 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 4.368 zł (pkt 5).

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego strona pozwana zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na przyczynę przyjęcia skargi określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W ocenie autora skargi „nawet pobieżna analiza zaskarżonego wyroku przez osobę posiadającą minimalne kwalifikacje prawnicze nie pozwala na ustalenie, w jaki sposób Sąd Okręgowy w K. uznał za prawidłową wysokość zasądzzonego na rzecz powódki odszkodowania na podstawie art. 45 § 2 k.p., a w szczególności na weryfikację, czy mieści się ono w granicach określonych art. 47¹ k.p. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, aczkolwiek już nie z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku (ani poprzedzającego go orzeczenia Sądu I instancji), wynika, że kwota ta odpowiada tej, podanej przez pozwaną, jako wynagrodzenie ze stosunku pracy, obejmującego pracę w charakterze kierownika działu kadr i sekretarza projektu. Pomimo tego, iż z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Okręgowy przyjął, że umowa o pracę powódki na stanowisku sekretarza projektu była odrębną umową o pracę i nie została wypowiedziana, to okoliczność ta nie przełożyła się to jednak na zmniejszenie odszkodowania zasądzzonego na rzecz powódki. Ponieważ rozważania w tym względzie Sąd Okręgowy sprowadził do dwóch zdań, zapożyczonych zresztą z odpowiedzi na apelację, sporządzonej przez powódkę, a nie z uzasadnienia Sądu I instancji, którego ustalenia i rozważania Sąd Okręgowy podzielił w zaskarżonym wyroku, uzasadnienie jest więc dotknięte jest wadą konstrukcyjną, która uniemożliwia prześledzenie toku rozumowania Sądu II instancji. Opisana powyżej wada konstrukcyjna powoduje jednocześnie, iż zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza również art. 22 § 1 k.p. w zw. art. 11 k.p., gdyż przyjmuje, że powódkę z pozwaną łączyły dwa stosunki pracy, dotyczące pracy rodzajowo tożsamej, co jest również sprzeczne z utrwaloną linią orzeczniczą i poglądami doktryny, zgodnie z którą „fasadą jest pozostawanie stron w jednym stosunku pracy, choćby nawet przedmiotem pracowniczego zobowiązania był rodzaj pracy szeroko określony nazwą kilku zawodów lub specjalności czy funkcji” (wyrok Sądu Najwyższego z 13.03.1997 r., I PKN 43/97, OSNAPiUS 1997 nr 24, poz. 494), a „w razie

wykonywania na rzecz pracodawcy kilku rodzajów pracy należy domniemywać, że strony łączy jeden stosunek pracy” (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lutego 2002 r., I PKN 876/00, OSNP 2004 nr 4, poz. 60). Ponieważ z tym samym pracodawcą, w zakresie wykonywania pracy tego samego rodzaju, pracownik może pozostawać tylko w jednym stosunku pracy, aby rozpoznać istotę sprawy i wydać prawidłowe orzeczenie, koniecznym było dokonanie przez sądy obu instancji oceny, czy druga umowa o pracę stanowiła pracę tożsamą, czy też pracę innego rodzaju. Takiej oceny jednak zaskarżone orzeczenie nie zawiera...”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna strony pozwanej nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia

2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Odnosząc przedstawione założenia interpretacyjne na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyżej przedstawionych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku wynika, że powódka była zatrudniona u pozwanej na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku kierownika działu kadr – z dniem 2 maja 2011 r. strony zawarły porozumienie w sprawie zmiany warunków pracy i płacy, zgodnie z którym na okres od 2 maja 2011 r. do 31 grudnia 2014 r. powódka została równolegle zatrudniona przy realizacji projektu „Praktyka czyni mistrza” w wymiarze $\frac{1}{4}$ etatu na stanowisku sekretarza projektu z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 850 zł brutto, w związku z tym wymiar etatu z dotychczasowej umowy o pracę zmniejszył się do $\frac{3}{4}$ a wynagrodzenie zasadnicze z kwoty 3.800 zł do kwoty 3.520 zł brutto, z zastrzeżeniem, że po zakończeniu pracy przy realizacji projektu, pracownik powróci do poprzednich warunków pracy i płacy.

Sąd drugiej instancji prawidłowo ustalił – uwzględniając przedstawione wyżej ustalenia co do wysokości wynagrodzenia powódki za pracę wykonywaną u pozwanej – wysokość należnego powódce odszkodowania na podstawie art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 47¹ k.p. zasądzonego od strony pozwanej na rzecz powódki (13.104 zł).

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w nieprecyzyjny sposób została przedstawiona ocena porozumienia zmieniającego zawartego przez strony w dniu 2 maja 2011 r. na co zasadnie zwraca uwagę skarżąca we wniosku. Twierdzenie to nie zostało jednak objęte (powiązane) przez autora skargi z twierdzeniem o oczywistym naruszeniu art. 328 § 2 k.p.c., który to przepis określa wymogi, jakim powinno odpowiadać uzasadnienie wyroku. Ponadto uzasadnienie wniosku nie przedstawia argumentacji, którą wykazanoby wpływ zarzucanego uchybienia na wynik sprawy w rozumieniu regulacji określonej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. – jako uchybienia mogącego mieć istotny wpływ na wynik sprawy – w kontekście oceny rozpatrywanej skargi jako oczywiście uzasadnionej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Podobnie o oczywistej zasadności skargi nie przekonuje twierdzenie o tym, że „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza również art. 22 § 1 k.p. w zw. art. 11 k.p...”. Brakuje precyzyjnego wyводу uzasadnienia wniosku w zakresie tego twierdzenia zwłaszcza wykazania nieodpowiedniości ustaleń zaskarżonego wyroku

Sądu drugiej instancji w stosunku do zastosowanych w sprawie przepisów prawa materialnego.

Skarżąca nie przedstawia w uzasadnieniu wniosku odpowiedniego wyводу, którym wykazałaby sugerowaną oczywistą zasadność jej skargi kasacyjnej z uwagi na naruszenie w „sposób oczywisty” wskazanych przepisów prawa.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.